

РЕШЕНИЕ

№ 1454

гр. София, 28.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов

Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **12060** по описа за **2019** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], чрез адв. М. Г., срещу Решение от 01.09.2019г. по НАХД № 21789/2018 г. на Софийски районен съд (СРС) 115-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-1062/27.11.2018г., издадено от Заместник – председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора, на осн. чл. 647, ал. 2, във връзка с чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с ал. 1, т.2 от КЗ, във вр. с параграф 1, т. 51 от ДР на Кодекса за застраховането (КЗ), е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В касационната жалба са изложени доводи за противоречие на обжалваното решение с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Оспорва се твърдяното нарушение да е извършено в условията на повторност, поради което касаторът счита, че неправилно с НП е наложена санкция за нарушение, извършено при повторност. Твърди се, че така наложената санкция, поради наличие на предходно нарушение по чл. 107 КЗ (отм.,) представлява правоприлагане по аналогия на закона, което е недопустимо в административния процес. Сочи още, че за да бъде приложен квалифициран състав на нарушение е необходимо в акта да са описани фактите,

довели до приложението на този по-тежък състав. Сочи се, че в АУАН липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид, а чак с НП се навеждат фактически твърдения за повторност. Релевира се довод, че е нарушена разпоредбата на чл. 57, ал.1, т.6 от ЗАНН, поради несъответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и НП и дадената му правна квалификация. На следващо място касаторът счита, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Твърди, че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и наказващият орган не е следвало да налага административно наказание. Исква от съда да отмени обжалвания съдебен акт и вместо него да постанови друг, с който да отмени НП. Алтернативно моли НП да бъде изменено, като наложената санкция бъде преквалифицирана по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ и да бъде наложена минималната законова санкция.

Ответникът - КФН, чрез процесуален представител – юрк. Н., оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Представя писмени бележки, в които развива доводи за законосъобразност на решението и потвърденото НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въззивният съд е възприел фактическа обстановка, която съответства на събраните писмени и гласни доказателства. Съдът е приел, че ЗД [фирма] в качеството на застраховател на 21.02.2018г. регистрирал претенция на увредено при ПТП лице за заплащане на застрахователно обезщетение по застраховката „гражданска отговорност” на виновния за произшествието водач, застраховал отговорността си при ЗД [фирма] и негови представители извършили оглед на МПС на 21.02.18г. Установено е също и това, че увреденото лице, регистрирало претенция към жалбоподателя, представило всички необходими за произнасянето на застрахователя по предявената претенция документи с уведомлението за нея и след това на 22.02.2018г. Въпреки това, произнасянето на застрахователя по предявената претенция е направено, вместо в 15 дневния в работни дни срок в съответствие с чл. 108 ал.1 КЗ - с изплащане на застрахователното обезщетение по сметка на увреденото лице на 27.07. 2018г. Представени по делото са доказателства и за това, че с влязло в сила на 02.06.2017г. НП № Р-10-542/04.11.2016г. на заместник-председател на Комисията по финансов надзор застрахователят е санкциониран за същото по вид нарушение на отм. КЗ.

Въз основа на приетата фактическа обстановка СРС е достигнал до правилния извод, че при издаването на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и съдържат всички реквизити, изискуеми

от ЗАНН. Първоинстанционният съд е приел, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а ЗД [фирма] е извършило нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, поради което административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана законосъобразно. Правилни и обосновани са изводите на СРС относно съставомерността на посоченото нарушение, размера на наложената санкция, както и относно извършването на нарушението в условията на повторност.

Настоящата касационна инстанция споделя изводът на СРС, че в хода на административно наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

АУАН е издаден в тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН, считано от датата на откриване на нарушителя, а НП – в шестмесечния срок по чл. 34, ал. 3 ЗАНН.

Правилен и обоснован е изводът на СРС, че касаторът е извършил нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ, съгласно който застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1.определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2.мотивирано откаже плащането. По несъмнен начин е установена датата, на която са представени всички изискуеми и необходими документи за установяване на основанието и размера на претенцията пред застрахователя - 22.02.2018г. Срокът за произнасяне по заведената щета, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано откаже, за санкционираното дружество е 15 работни дни, т.е. задължението е било изискуемо до 15.03.2018г. Касаторът се е произнесъл по претенцията на 27.07.2018г. като е изплатил застрахователното обезщетение след изтичане на законоустановения срок. Следователно осъществен е съставът на нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ.

Неоснователни са възраженията на касатора срещу квалифицирането на нарушението като повторно. Санкцията за нарушението на чл. 108, ал. 1 КЗ е наложена при условията на „повторност” на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ. Съгласно § 1, т. 51 от ДР на КЗ „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. С оглед наличието на влязло в сила на 25.03.2016 г. НП № Р-10-542/04.11.2016г. на зам. председателя на КФН за същото по вид нарушение, следва да се приеме, че са изпълнени предпоставките за квалифициране на нарушението като повторно. Изискването на чл. 42, т. 4 ЗАНН за описание на нарушението чрез всички елементи от фактическия състав на деянието е спазено при съставяне на процесния АУАН. Извършването на нарушението в условията на „повторност” е свързано с определяне размера на наказанието по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН и не е необходимо това обстоятелство да се посочва в АУАН. Касае се за дейност на административнонаказващия орган по определяне вида и размера на наказанието в НП, за което няма изискване в чл. 42 ЗАНН да бъде посочено при съставяне на АУАН. Наложена от АНО „имуществена

санкция” е съобразена с разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, близо до минимално установения по закон размер, като същият е съобразен с обществената опасност на нарушението, което е извършено повторно и със закъснение повече от три месеца за изплащане на застрахователно обезщетение.

Неоснователно е и твърдението, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл. 28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, с оглед характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за „повторност” по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, а не за инцидентно неизпълнение на задължение. Съобразена е и нормата на чл. 12 ЗАНН, тъй като следва нарушителят да преустанови извършване на нарушения от същия вид и да спазва установените от законодателя срокове за произнасяне по заведените застрахователни претенции.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд - София град, XVI-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 01.09.2019г. по НАХД №21789/2018 г. на Софийски районен съд, 115-ти състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия по финансов надзор съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.